

Годишница на аз Цариград
7 сребарни петака, а за поски
паскади 8 петака. шест мѣ-
сечно спомоществование пѣма.
Единброй 3 гр. Паритѣ напредъ
На спра вече неспирим.

ГАЙДА

Пари и писма ще ся испро-
важдат до Г-на Д. Т. Бръка-
лова у Бал-Канан Н. 24 или
право до издателя П. Р. Славей-
ков. Писма неосвободени от
поща, не сж прѣсти.

САТИРИЧЕСКІЙ ВѢСТНИКЪ ЗА СВѢСТЯВАНІЕ НА БЪЛГАРИТѢ.

ИЗДАВА СЯ НА СЪКИ 15 ДЕНА.

Молим ся, молим ся, молим ся и 40 пъ-
тя, и 100 пътя и хиляди пътя молим ся и помо-
лим на нашитѣ настоятели и спомоществователи
да сторят добро да съберятъ и да внесжт запла-
та-та за *Гайдитѣ* които получаватъ, защото е о-
прѣлъ ножъ-т о кокалъ-т.

Ний не търсим нѣкаква материална полза в-то-
ва издание, но и нагуба-та която теглим надмину-
ва нашитѣ сили, до сега вече както можахми ка-
рахми но от сега ако не на присрѣннат ще нж по-
влекжт и нас подир *Пчелата и Свѣтниківѣ*.

Отъ тѣзи година не сме нито половина-та на
спомоществованията си събрали, и от ланѣ още и-
ма да събирами. Какво мислят нашитѣ съотечествен-
ници че ги не внасят? За какво чакат? Да издѣ-
хнем ли че да им доди *кефѣт*? Но нека ни го ка-
жат да не поднадами под *борѣ* барим за тѣхний
аджми кеф.

Ний си струвами сабур и сега да не излѣйми
злѣчката си врѣх тѣзи които от твърдѣ голѣм па-
триотизъм става двѣ години нж глудят да им пра-
штами вѣстници а не ся обрщат да попитат отъ дѣ
ни ся зема душа-та. И таквоз родолюбство ама не
ся е ни чувало ни виждало ни помежду един народ
на свѣтът! На това сж способни, както ся види, са-
мо нашитѣ български родолюбци. Но стига вече.
“Прѣкален светец и на Бога не е драг.”

Нека свършем и сега с-молим ся и помолим ся.

НЪЩО ОТ ГРЪЦКАТА МИТОЛОГИЯ.

Спорѣд Гръцката митология първитѣ хора на
свѣтът били двама братя, еднѣт ся казвал *Промитей*
а другийт *Емитей*. Имената на тѣзи двама братя
означавали тѣхни-тѣ характери; първото име ще
каже *Промислител* и такъв бил по голѣмийт брат,
второто име ще рече *Подирмислител* и такъв бил
вторийт братъ. Или да кажем по ясно за да го раз-
бержт сичкитѣ читачи, първийт, каквото имал да пра-
ви по-напрѣд примислял как ще стане, какво ще
стане и какви сѣтнини ще има това което ще прави
и тогаз, или залавял да го върше, или не ся на-
емал, вторийт ся наемал и залавял да върши сѣка
една работа без да примисля как ще я искара на

глава, и без да смята какво ще произлѣже от това
което е прѣдприел да прави и какви сѣтнини ще има.

Запрѣварями да привардим нашитѣ читатели да не
би от това наше встѣпване да ся отбие умът им на
страна и да помислятъ че имамы намѣрение да пра-
вим нѣкое приспособение на един та един от тѣзи
два характера с-характерът на цѣлийт наш народ, или
с-характерът на нѣкои от нашитѣ народни мислите-
ли и дѣатели. Таквоз не ни е намѣрението; друго
имамы на умът си и за туй призовавами вниманието
на сѣкиго върху приказката ни.

Промитей с-промислителнийт си ум прѣдприелъ да
направи хора, и тѣй зел прѣст и вода и ги напра-
вил, при това промислил и да окрадне от небето мал-
ко огнец с-който одушевил своето създание. Но
дъртийт Гръцкй Господ *Дия* или *Юпитер* ся раз-
гнѣви, за това врѣх Промитея и накарал хромийт си
син *Вулкана* Ковачът да го вържи с-жельзни ве-
риги о Кавказскитѣ планини. Освѣнъ туй поставил и
един орел сѣкй ден да раскѣсва чернийт му дроб и
да го яде, а за продължение на мѣкитѣ му бѣше
сторил щото сѣка пошт раскѣсанийт и изеденийт
дроб да израсва пак, и тѣй да има сѣкога ново
вещество за храна на плѣтоядната птица и за из-
мѣчване на горкийт Промитея. Какво страшно нака-
зание за тѣзи които искат да правят хора на свѣтът!

Злочестийт чловѣкоправец Промитей остана в-
таквоз едно мѣкително състояние чак до когато дру-
гй един добродѣтелен и доброжелателен Юнак на
име *Херкул* или *Ираклей* с-несравненната си сила
и с-чудното си сръжи сполучи да го отърве от туй
мучение. Но старийт Гръцки Господ види ся че не
бил по-долен в-злобата си от сегийши нѣкои Гър-
човетини, и веднѣж като му мръднала бръчката на
Промитея, защо да поиска и той да има свое при-
тяжание, когато по кириархическитѣ негови правди-
ни сичко трѣбало да е негова собственност, той ся
не спрѣл назад в-своето злобно прѣслѣдованіе; мѣ-
китѣ прѣтеглил клѣтийт Промитей не задоволили не-
говото мѣнение и той искал да бжде наказанието му
вѣчно. И тѣй зарѣчал пак на сина си *Вулкана* да му
направи другй един вид мѣкително орѣдие което да
може да продължава сжщото измѣчване, което пра-
веше орелът на Промитея.

Тода ново мѣкително орѣдие не било ни мѣхнато

ни крилато, нѣмало такъв остър, крив и крвинишки нос, като орелът и на вид никак не сочало да има нѣкакви бѣлѣзи на крвинишко и плѣтоядно свойство; то било едно прѣлестно и миловидно създание, създание наистина достойно за гледание; то било като челѣк, ама не със космат образ; на неговото лице нѣмало тѣй като на другитѣ тогашни и сегашни човѣци над горниѣта им усна да стърчат по една опашчица на сам и друга на татак; немало и онуй власато пояско, което обвива двѣтѣ челюсти на другитѣ хора и ся спуща на долу та виси на въздух, като ся държи добръ о долната част на лицето сирѣч о коченѣт, за да може да прави своитѣ карикатурни фигури в-своенаравното хоро което не липсува да играе, когато тѣ ѣдат или приказват. Нищо таквѣз рунтаво и рохаво нѣщо нѣмало да загрозява лицето му, което било глатко като мрямор и меко като памук. Но пак, това създание било от сички други създания най-приблизително-подобното на челѣк; и може да ся рече още, че то било не само подобно на челѣк, ами било сѣщ челѣк но от други пол, и по-ясно речено: то било първиѣт екземпляр от тѣзи създания които съставляват половината на човѣческиѣт род.

Виждам твоето под мустакзасмивание, мустакатий читателю, и познавам че не е за друго, но защото ся обѣщах че тѣй описанното създание не с било друго освѣн женски челѣк или по-просто *жена*. О-сѣтланик си добър, така е. *Жена* било това създание, това мѣчително оръдие, с-което Старогръцкиѣт Господ искал да свѣковѣчи мѣчението си над тѣзи кои-помислили да станат участници на неговото творчество. Това създание — жената отрѣдил той намѣсто орелѣт да продължава наказанието му над Промитея, сирѣч над човѣка, защото само жената е способна да кѣса и да ѣде черниѣт дроб на мѣжия си сѣкѣй един ден, и сѣка ношѣт пак да го прави да израснува.

Лукавиѣт Бог на лукавото от племената за да у-нищожи сѣко покушение за ослободвание на Промитеевѣт род от това негово наказание нехитрува да докара работата тѣй, штото мѣчението да нѣма некакви вѣншни бѣлѣзи които да привличат състраданието на доброжелателниѣт човѣци, и самото още мѣчително оръдие да бѣде примамчиво за самитѣ мѣченици като да не желаят и самитѣ да ся ослободяват из под неговитѣ мѣки. Той зарѣча на сина си да го направи доста хубаво, но за да го направи още привлекателно стори да го нагизди със сичко що може очи да прѣлъгва.

Тогази йоще немало такви гиздила и труфила като сегиниѣтѣ, нѣмало модни магази за да ся намѣрват сѣкакви за кичане джюнджюри, но Юпитер намѣрил леснината да запълни и този недостатѣк. Той зарѣчал на сичкиѣт подвластни нему Богове и богини, сѣкѣй да хариже по една най-хубава дарба на туй ново създание, което и станало, и от това туй създание добило името *Пандора* или *Вседарна*, кое-

то по-просто ще ся истѣлкува; същество което нма сичкиѣт дарби.

Това същество, тѣй обкичено със сичкиѣт дарби, проводил го Юпитер да намѣри Промитея и да завърши шото да ся подвре под кожата му та да започене отред-ната нему работа. Но Промитея не бил от тѣзи глунави хора, които сѣка дарба приемат тѣй не обмислено. Той знаѣл че Юпитер е Гръцки Бог, и думитѣ испослѣ които ѣдин Римлянин изрѣкал за Гръцитѣ “Бой ся от Гърка и дар когато ти дава” били написани на сърцето му, за туй и не фърлил око *биле* на този лѣскав от Юпитера подарѣк; съвѣтувал още и брата си Епимитея да ся привардва да му не залита колѣсниѣт твърдѣ лесно тѣй кѣм сѣко лѣскаво нѣщо. Но Епимитея нѣмал братовѣт си промислителенѣт ум, той бил от тѣзи пасмина хора за които турската поговорка казва “*аклѣ сонундан гелир*” нему му стигнало умѣт ама тогаз, когато му испатѣла главата и ся осѣщал че трѣбало да мисли. При първото виждане на съблазнителниѣт подарѣк Юпитеров той ся оставил да го завладѣе това прѣлестно същество и тѣй подчинил себе си и сичкиѣт свой род на мѣчението което отмѣстителниѣт Юпитер отредил на сичкиѣт Промитеев род.

Тука сме принудени да ся обърнем пак кѣм на-шитѣ читатели, още веднѣж да ги сумясами да не турят на умѣт си пѣк друго: уж че ний въртахми работата и я довъртахми да отворим приказка нѣщо за жениѣт и за туй докарахми думата ни да онѣѣ о Пандората, сирѣч о първата според грѣцката митология жена. Увѣрявами нашиѣт читатели че и това не е нашето намѣрение. Не за жениѣт, но за друго по-сериозно нѣщо, имами на ум да говорим ний днес, ама рѣкохми като за *пейраѣ* на това, което и да говорим да направим прѣдварително една двѣ *хави*. И туй е дѣто на накара да направим едно калифарски-осукано вѣтхление.

Ний ще говорим не за туй, кой от нас има Промитеевѣт или Епимитеевѣт характер; не за туй какво си теглят мѣжетѣ от тѣзи Пандорини вѣучки които не сѣ лишени от нейниѣт дарби и прѣимушества и които не остават назад от да слугуваг на това на което ги е Юпитер прѣдзначил. Ний ще говорим съвсѣм за друго, но прѣди да подкачим приказката си, ще поговорим вкѣсо нѣщо за *котията* на кирѣ Пандора.

Тѣзи тѣй щедро със сякакви дарби даренната прародителница на сичкиѣт сегиниѣ и прѣдишни модопоклонки, имала една котия, в-която били запрѣни сичкиѣт злини на природата. Епинитея като притяжател вече на притяжателката на тѣзи котия, и безразсѣдно любопитен като сѣкѣй глупец, не можил да търпи да гледа сѣкога тѣзи котия затворена и да не знаѣ какво има вътрѣ. Отхлупва и отведнѣж сичкиѣт вътрѣ затворени злини прѣшнуват като фъркати и ся распѣляват та завладяват сичката земѣж. Само *надлѣждата* която била и тя вътрѣ затворена с-другитѣ злини, като по-лѣхата

от другитѣ додѣ ся нахрани да искочи, Епимитей пристигнал да захлуни пак котията и да я затвори. — За тѣзи надѣжда ще попѣвим ний, като искаме да кажем нѣщо за въпросѣт за който ся толкоз любопитни нашитѣ слушатели да слушат. Тѣзи прочее кирѣ Надѣжда, която никога и никогѣ не е оставила непригледан на свѣтътъ, не ся е отказала ни от нашиятъ най послѣдѣн от сичкитѣ народи народ да го не нагледва и съпровожда от самото начало на Черковниятъ ни въпрос и до този час.

Но тѣз надѣжда която тѣй неотстъпно стои толкоз близу до нас, сега ако речем да ся обърнем да я погледним на какво бихми я уподобили? Ако я уподобим на звѣзда ще ни кажат че тя е дошла на запад, или че е близу да ся затули зад тъмни и черни облаци без да ся еви вече прѣд нашитѣ жедни за нея очи. Ако я уподобим на Ариадниното кълабо ще ни кажат че то ся е комай сичкото разсукало без да нѣ е довело колко годѣ близу до изходѣтъ от този лабиринт в-който ся шураме. Какво зе да брѣтвиши ти, ще ни кажат нѣкои като изслушагѣ това що рекохми. Със сичкиятъ си ум ли го казваши, ще питат, или блънуваш, или та еи тебе нѣщо прифанало? Нищо, ще отговорим, нѣма нищо, ако ви ся струва че блънувам, кажѣте че си бая за *буке-татъ* да ма не дразнят *ведетата*; ако ли ма осѣщате че съм с-умѣтъ си, разумѣйте че нѣщо ся върти и прече из ручилото на Гайдата, но дѣдо гайдар не смѣе твърдѣ да я надува да не искочи каквото е и да стрѣсне слушателитѣ ни тѣй без надѣзен появлено.

Ако смѣяхми да ся надѣеми че нашитѣ читатели или въобще нашитѣ еднородци сѣ повечето таквизи хора, които староврѣменнитѣ наричахѣ *Премудриний* бихми ся ограничили да им посвирим изречението на Прѣмудрѣшиятъ от смъртнитѣ: “Дажѣ Прѣмудрому вину и прѣмудрѣшии будет.” *Понезже обаче* имаме нѣкое сумнѣние в-това и ся боим да не налѣтѣми на таквиз нѣкои слабопѣрни читатели които от едно загатване да ся стреснат и да паднат в-отчаяние, виждами за добрѣ да им съобщим за цѣр срѣщу страхѣтъ една рецепта, която заемами от друга една православна посестрима и цѣлителка наричана Армония.

“Прочее на таквиз състояние като сѣ нашитѣ работи, трѣба ли вече и да ся отчаеми? Не! Защото отчаянието, както ся знай, е майка на самоубийството което и здравитъ разум го осѣжда и върата го наказва, а самоубийство е и това, когато ся намѣри нѣкой в-опасност на морето и види че ще ся удави, но сам той сгѣва рѣцѣтъ, а сичката грижа за спасението си възлага само на Святаго Никола. И не е ли смъртен грѣх да забравим, макар и на една минута, че и другѣ път *наша тѣ Черква* е прѣтърпѣла болѣзненни изязания, но този който изважда *възможното* от *невъзможнитѣ*, и когато йоще работитѣ пристигнат (каквото на примѣр сега) в-крайниятъ прѣдѣл на недоумѣнието, да ли Вишнѣи

казувами не е спасил и тогази своята злѣстрадаща Черква? Сам той убо и днес не ще я лиши от спасителната своя защита. *Но когато първом ний покажем и дѣлом че сме достойни за божествената негова защита*; и най първо нашето дѣло е да ся съблячем от ветхитѣ человекъ.”

(Армония брой 58.)

Нѣщо от грѣцката алитология.

От нѣколко врѣме на сам между нашитѣ едновѣрни братя и духовнитѣ им пастири ся е раздигнало една доставажна и твърдѣ деликатна распря. Работата е за мѣрките които Патриархията (грѣцка) на послѣдний врѣме зела за събиранието на Владишкитѣ заплати.

Мѣрките за които е прикаската сѣ тѣзи: Синодалнитѣ старци или членовѣтъ на Патриаршескиятъ синод, без участие на членовѣтъ от Смѣсениятъ Съвѣтъ, но със знанието и съизволенieto на Н. Ве-во Патриархѣтъ като оставят на страна уставѣтъ, съставениятъ от народното (им) събрание и потвърдениятъ от Ч. Правителство, сѣдат и направят от себе си другѣ един устав колкото за заплатитѣ на владичитѣ, по който прѣдлагат на Правителството и го умоляват да земе на себе си да събира То тѣзи заплати и да ги проважда на Патриархията а тя да ги раздава на владичитѣ си.

Според грѣцкитѣ вѣстници новитъ този устав за заплатитѣ, като увеличава годишната заплата на Патриархѣтъ от 500,000 гр. на 600,000, и като раздѣля владичитѣ на три отдѣления, опрѣдѣля: щото едни да зематъ по 120,000 гр. на година, други по 96,000 и други пак по 72,000 и по този начин количеството на тѣзи заплати възлѣзва на 8,000,000 гр. врѣх които ся прилага още 2,000,000 гр. за прислужницитѣ на Патриархѣтъ и за общественитѣ (Грѣцки) заведения, сирѣч за училищата и за болницата. Седна рѣч новитѣ тойзи устав излѣзва 4,000,000 гр. по-скѣп от първитъ.

Императорското Правителство, всѣкога расположено и готово да съдѣйствува с-каквото може за доброто на Черквата, приело, казуват, прѣдложението на синодалнитѣ старци и щѣло да го тури в-дѣйствиe. Но за сега Грѣцитѣ сѣ още раздрѣнкани помежду си колкото за тѣзи работа.

Патриархѣтъ със Синода и повечето от висшето духовенство стоят на това, и на тѣзи мѣрка гледат, като на единствено срѣдство що може да опази Черквата и заведенията от съвършенно парализуване, и само малцина нѣкои от висшето духовенство я намѣрват като противуканоническа.

От мирянитѣ, най-напрѣд членовѣтъ на Смѣсениятъ Съвѣтъ, освѣн едного, ся показаха че негодуват против тѣзи мѣрка; но както ся разбира негодованието им не е върху същност-та на този въпросъ, но са-

мо върху начинитъ (*peri ton tipon*); с-други думи, не негодуват защо е станало това, но защото станало без тѣхно знание и одобрение. И както може да ся заключава от съдържанието на послѣднитъ гръцки вѣстници, слѣд събранията и разисканията които станали миналата недѣля в-Патриархията Смѣсенитъ Съвѣтъ и свѣтиятъ Синод сж близу да ся споразумѣят и членоветъ на Смѣсенитъ Съвѣтъ сочи да пристанат на мнѣнието на членоветъ от Св. Синод. Извѣстно е че членоветъ на Смѣс. Съвѣтъ сж най-първитъ и най-влиятелнитъ из между Гърцитъ хора, тѣй що и тѣ като пристанат на това, ще ся рече че работата е свършена. Подир туй мнѣнията на другитъ от мирянитъ немогат да имат никаква тяжеот за това и ний ги неспоменуваме.

Ний ще прискочим да не говорим йоще за много други гръцки работи за да имаме врѣме да кажем нѣщо и от нас си и за нас си. И колкото за, *каноническа ли е или не*, тая мѣрка която зема Патриархията, понеже нѣмами чест та да сме нито Богословци нито Черковни учители ний оставяме на тѣзи които претендируват на такавата титла да кажат което знаят. А колкото ся касае за приеманieto й от Ч. Правителство, ний с-увѣрение казвами: че както сме до сега видѣли и познали Им. Правителство, в-отеческата за синца ни грижа никога не е отбѣгнало да приеме сѣка една мѣрка която му ся прѣдложи като полезна и спасителна за кой да е от подданиитъ нему народи. И ако не приемеше това като му ся прѣдлага от началникът на една черква на която принадлежи едно доста голѣмо число от неговитъ поданиници, нещеше ли да ся земе като че то враждува и гони тая черква? Въсприеманieto прочее на тая мѣрка от Им. Правителство е и в-правдинитъ му и в-длжноститъ му.

Нас едно нѣщо е което ни прави да ся чудим: то е дѣто неможем да проумѣем как началникът на Гръцката черква е прѣсмѣтнал приложението на тая мѣрка и над Българскитъ народ, който от четири години на сам продължава да го не познава за духовен началник!

Началникът на Гръцката Черква, ако не ся е от-казал йоще от да познава нас Българитъ за негово паство, като ся касае за таквас една работа, която не е духовна но чисто материална, (защото паритъ макар и да не знаями Богословие, ний мислим че не сж нѣщо догматическо) не трѣбаше ли да онита на това и мнѣнието на Българскитъ народ? И ако пет-тима членове от Смѣсенитъ Съвѣтъ имат правото да негодуват и да протестират против Патриархът и Синодът, защо не ги сж питали за това, нѣмат ли право пет милиона Българи да негодуват и тѣ против една мѣрка *бютион-бютионе* произволна? На кое черковно правило, ся основава Н. Всесвятейшество и Св. Синод дѣто от само себе си да въскачват заплатитъ си, и с-поддържението на своитъ народни (гръцки) заведения да обрѣменияват другтъ един иноязычен народ? Но казват ни, че, като сме от ед-

на вѣра и от една черква макар да сме други народ, ний сме задлжени да ся повинуваме на началницитъ на тая черква, и на блюстителитъ на тѣзи вѣра; повтаряме да кажем, че на това ний не можем да гледаме като на нѣщо вѣроисповѣдно. Но и като вѣроисповѣдно ако да го зема Гръцката Черква, пак бѣше длжна да ся отнесе и към Българитъ и да ги попита; защото, като стане вѣрата с-пари, може Българитъ да нерачат да си купят толкоз скъпа вѣра. То е познато че тѣ ся малко скѣперници и според религиознитъ чувства с-колкото сж ги снабдили до сегашнитъ тѣхни пастири и духовни учители, не може нѣкой да не прѣдполага, че тѣм паритъ ще им ся видят по свидни от вѣрата им.

Та не е и нѣщо от което да сѣмне стреснат Българитъ и да не земат да мислят какво да правят. Тѣ като са давали зяде и зяде и сж си плащали сичко, вчера бѣха принудени да платят и борчѣт на своитъ духовни началници, и на тоз час ги гледат пак че тѣ по кефѣтъ си искат да възвишават своитъ заплати и товарят на тѣхнитъ гърб, не само поддържането на заведенията от които сж тѣ исклучени, но те-готата за поддържанието на владицитъ по Гръцкитъ епархии; Утрѣ какво може да стане?

До сега работитъ вървѣха и тѣй и тѣй, и Българитъ като претендируваха за нѣкои черковни правдини отказуваха са да припознаят постановлението на прѣдшното Гръцко събрание, сирѣч първитъ Устав, който разфърляше заплатитъ на владицитъ на епархии, и по който Българскитъ епархии като по голѣми, не са товариаха чак толкоз; но сега като от една страна заплатитъ са покачват и други даждия са натоварват, а от друга и товарѣт на помногото и по малкитъ епархии ще мине на поголѣмитъ според множеството на населението им. Дали Българитъ ще приемат този нов Синодален Устав?

Но в-Патриархията са говори, и гръцкитъ вѣстници го казват че тѣзи мѣрка Н. Вс-во и Ч. Старци я зели за да унищожат *Българскитъ въпрос* и тѣ вѣрват че с-това той е унищожен. Незнайми по коя Логика мислят тѣ така, но до колкото можем ний да мислим, не виждаме това което унищожава нашиятъ въпрос. Защото ако просим ний нѣщо, просим го от Им. Правителство, не го просим от тѣзи които могат да правят сѣкаки уставы за унищожението на въпросѣт ни. И както просим това което просим, тѣй можем да просим от сѣщото мѣсто да бждем от-мѣнени и от това което може да унищожи въпросѣт ни.

Повтором ний ще са върнем пак на този прѣдмет.

Цариград — Колкото за гръцкитъ работи искат да кажат че новият синодален устав не ще може да ся излучи. От българскитъ работи *Въпросѣт*, Гърцитъ искат да го по-вният в-една нова пелина, да го турят в-една хубава лодка и да го оставят на нас да го люлѣим и да му пѣй-

ми докль заспи. За друго какво става в-Цариград аго пита нѣкой ще му кажем че Свѣтъникътъ заспива от мюгота родолюбиви почерпи на външнитъ родолюбци, и Гайдато ся одрѣмва кажи отъ тѣзи почерпи и само това я прави да ся държи още на крака, дѣто че не ся е нагълтала досита. (ах Българи!)

УЧИЛИЩА В-ЦАРИГРАД.

В-едно от тѣз годишнитъ Календарчета намѣрвами слѣдующето исчисление на училищата и на ученицитъ отъ разни народности с-столицата.

	У-ща	У-ци	падат по
Турски	280	— 18,757	— 59
Гръцки	77	— 6,528	— 84
Еврейски	44	— 2,552	— 51
Арменски	37	— 6,528	— 176
Армено-Катол.	8	— 504	— 63
Протестански	5	— 82	— 16
Караито-Еврей	3	— 110	— 33
Български	1	— 55	— 55

Това е доста да нѣ прѣдстави прѣд свѣтътъ и да нѣ покаже що сми за народ ний Българитъ! Ще ни кажат че нѣма Българско население в-Цариград и от това тѣй; Но ний ще кажем че Български рожби има два ката в-чуждитъ училища, колкото от в-тѣхното, това какво е?

Какво е и това, дѣто Българскиятъ народ и въ България и в-Влашко и на сѣкадѣ дѣто живѣе, останал е днес с-полвини вѣстник и той хлемав едвам душа поема! Да живѣе Българско-то Родолюбие!

ВЕЛЕС.— Гръцка-та Патриархия в-промислянето се за стрижането на Българското нейно стадо погрижица ся да проводи в-нашиятъ град Перистерскиятъ гръцкый владика Кирилла за да събере владичината на бившиятъ у нас также гръцкый владика Антима

Н. Прѣ-во Г. Кирил като идва в-градътъ ни на вечерта още, срѣщу Колада, отива при мюдюринѣтъ ни да ся допита какво да прави; и мюдюринѣтъ му казва: да потрай нѣкой ден, да ся минат празникитѣ та да питаме народътъ и ще видим какво да правимъ." Но Н. Прѣ-во билъ с-много тѣсна душа та неможил да трае.

Заранта на Рождество или на Божиик както казвами ний, когато сичкиятъ народ бѣше събран въ черква и стоеше с-благоеговѣние и внимание да слуша божественна-та служба. Чуваме да екна в-черкво гласътъ "Исполаети деспоти" и на двери-тѣ из олтарѣтъ ся подади един владика облѣчен в-свещеници одежди. Народътъ остана смаан и крайно оскърбен за това внезапно явление и по Гръцкый въ черква четене и още тамо зеха един другъ да ся допитуватъ: Кой е този? Кога е дошел? Кой го е проводил? Кого е питал? Как ще сторим? Какво да правимъ? Но понеже това ся случи ненадѣйно мълкнаха си сички да видятъ какво ще излѣзе отъ него.

Като ся свършваше вече службата, ето сам той

Деспотъ каза едно слово "Чи трѣбало да ся плати на владиката, и който" и дрѣ. Това още повече смути народътъ по зарадъ празникътъ разидохъ ся сѣкый един по дома си.

Подир обѣд, часътъ по осем, споредъ Христианскиятъ ни обичай народътъ ся събра пакъ в-черква. Бѣднитѣ ни священници едно научени и друго настрашени щѣха да отидатъ пакъ на митрополията да зематъ този некагосан Гръцкый-гост да го доведатъ в-черква, по народътъ-т рѣшително имъ запрети това.

Владиката и недоведенъ дойде самъ и ся тронява во владиковиѣтъ черковенъ тронъ. Нѣкои отъ по младитѣ наши Граждане, обидени отъ таквазъ една безочливостъ на Н. Прѣ-во помѣрихъ на часътъ да идатъ да го свалятъ отъ тронѣ-т и да го изведатъ на вън изъ черква-та; но постаритѣ прѣмислиха да не става в-домѣтъ Божий безобразно постѣпувание и не имъ дозволихъ. Проводиша само одного отъ младитѣ да му каже почтено; да не би дерзналъ да си отвори уста-та и да подума една дума по гръцки; защото не ся поругаватъ за негодованieto на народътъ. Владиката и не крѣкна.

Подиръ вечеря сичкиѣтъ ни по първи граждане и отъ двѣѣ части на градѣ-т събраха ся в-училището на Св. Кирилла и Методия и като ся споразумѣха рѣшиха единодушно да ся направи една жалба до Ч. Правительство за неплащане-то на мнимитѣ правдини на Владика-та Антима, споредъ дѣто нашата Епархия ся е отколѣ съобразила и ся съобразява съ останали-тѣ други Български Градове и Епархии които не познаватъ вече Гръцката Патриархия за духовна Майка; Слудователно не уважаваатъ пратениитѣ отъ нея владии и Ексарси и тѣй не ся задължени на нейнитѣ налози. Тая жалба на истѣтъ часъ ся удостовѣри с-безбройни подписи, на които като ся приложатъ и отъ казаата нѣколко ще ся даде на И. Правительство.

На утрѣшнитъ денъ Св. Перистерскиятъ Владика, немина на отвѣдня-та страна в-черква-та св. Спас, споредъ както ся каняше, види ся да не е смѣялъ.

СОФИЯ. — "Ново у насъ е още това което ще видѣте или сте видѣли в-Свѣтъникѣтъ относително за дългѣтъ на Патриархията какъ постѣпиха нашитѣ граждане и околнитѣ тадѣва мѣста, друга повинна за сега нѣмами. Освѣи ако искате да ви кажемъ че прѣхвалното наше дѣвическо училище отъ нѣколко врѣме на самъ е на замижаванне, и вѣрвамъ че ако ся не намѣри кой да го подуха за да пламне то ще скоро досущъ да угасне. Нѣкой си искатъ да обвинятъ в-това нашиятъ прѣвъ родолюбецъ че ужъ той ище унищожението му, но умнитѣ хора биха попитали само единъ родолюбецъ ли е в-София? или сички сѣ по евангелски село купиле и немарятъ за общественитѣ си заведения; защото не можемъ ви ся похвали нити съ тѣзи училища, които за момчетата. Напразно нашата община е распратила вѣнка по сичка околностъ нѣколцина да просятъ спомоществование за нова черкова ужъ и за учители-

тѣ. Горкитѣ учители тѣх ги е така фатила безпаричната треска, щото страшно е да не би да ся принудят да ся откажат и от училищата.”

Такваз ся види да е чест-та на първитѣ градове в-нашето отечество, София, Търново и Охрид! Двата първитѣ немогат да поддържат както трѣба учебнитѣ си заведения а послѣднитѣ търси грѣцки учители да го просвѣщават. Скоро и бърже ще просвѣтнем ний с-този ход.

АБЛАНИЦА (ловчанска казаа) — “По тѣзи страни Господине има доста значителни Български села които ся състоят от по 300-400 къщи и повече, между жителитѣ на които от нѣкое врѣме насам ся е разбудила ревност-та за учение. Но работата е че нѣма кой да ги насави и поведе. Когато едно стадо нѣма пастир който да ся гриже за пажата му, а само стригачи и издонтели го обихождаат каква прокопсия искаш от него! Училища горѣ, долу да кажем че има по тѣзи села, но какви сж тѣз и как ся управляват? Учителитѣ намѣсто да пощиряват народа за улущение на учебнитѣ заведения и да ги водят спорѣд силитѣ си в-пѣтът на образованието, принудени ся да мѣчат и сами тѣ да пѣзнат и народѣт да държат в-едно неподвижно състояние на невѣжеството, иначе щом рекѣт да покажат своята ревност ще подпаднат на гонение и тѣ и училището. Защо да е тѣй, ще питаш; защото ся намѣрваами на мѣсто дѣто вѣлкѣт не обича мѣсечината. Но да оставим училищата, на страна и да кажем нѣщо за вѣстницитѣ, които сж также срѣдство на народното развитие. Приемат ли ся вѣстници по тѣзи страни и има ли кой да ги чете и кой да ги слуша? Ето питане на което совѣстен челѣк не може да отговори без да ся причерви от срам за равнодушието и хладнокрѣвието на нашитѣ Българи. По сичка тѣзи околност меюду таквоз едно значително население само от Българи, едва ще намѣриш да ся приемат два листа или три най-много, че и тѣх как ги получват я? на дѣж на вѣтѣр. Първо ще направят тѣзи служба да ся потъркалят из дюкениитѣ на настоятелитѣ по двѣ три недѣли, и послѣ ще ся отправят към назначенното мѣсто, и този който ги земе, да ги носи ще ги бави недѣля двѣ, та *неден сора* ще стигнат в-рѣцѣтѣ на тѣзи, които плцат. Това е пак друга спѣнка за распространението на вѣстницитѣ. Колкото сж малцина, тѣзи които искат да получат вѣстници и да ги четѣт, толкоз повече охладяват и тѣ от нередовното им идване, тѣй що и този който е плащал тѣз година за вѣстникъ до година нѣма да го намѣриш. От тѣз страна тѣй, от друга? спомоществователъ не бърза да плати спомоществованието си на настоятелът, и той като го земи на бърза да го внесе и работата ся простира докѣт вѣстникѣт издѣхне. Тѣй вървят нашитѣ Български работи.

БУНАР-ХИСАР. *) — Случими ся да ся намѣри по тѣзи мѣста когато дойде заповѣдта да ся събират паритѣ за дългѣт на Патриархията жителитѣ от Бунар-Хисар или по-добрѣ един двама от по-първитѣ граждани, които ся намѣрват още под влиянието на грѣцизмѣт вдавани на вмушенията на Грѣцкиѣт в-Едрене Митрополит бѣха рѣшили на едно със двѣ три Грѣцки села от казаата да ся расѣрля този данѣк на народѣт и да ся събере. Това като ся научават другитѣ Български села от казаата събират ся в-селото *Дере-Кюю* **) да си земат думата какво трѣба да правят в-това обстоятелство; и рѣшават там тѣ от своя страна да проводихѣ прѣдставители в-Едрене до Валията да ся молят на Правителството да ги отнеми от този несправеден налог на грѣцката патриархия. Събранието даде на тѣзи прѣдставители йоще и други инструкции, които ся относат до черковниѣа въпрос и за които със второ ще ви пиша.”

ЖЕЛЕЗНИК — От два три мѣсеца на сам кореспонденциитѣ ни от този град не ни сж съобщавали освѣн новини твърдѣ неблагоприятни. Ний ако и да помѣнахми от най-напрѣд нѣщо за тамканнитѣ работи казахми го тѣй малко покрито; защото ни бѣше совѣстно да кажем зло за този до сега похвален и примѣрен по управлението на общината си град; но сега вече сми принудени, и то със жалост, да кажем че и тука общественитѣ работи сж *алак-булак* трѣгна. Пуститѣ чорбаджилѣк и *нофус-сееведжилѣк* развалили добрата наредѣ на тукашната община, и както ся научавами, нѣкой от гражданитѣ в-ожесточението на ината си пристигнали, за срам на сичкиѣт български народ, да влѣгат в-постидни сношения с-търновскиѣт грѣцки владика. (Ах Българи!)

Смѣем още да ся надѣем че старанията на нѣкои от по-разбраниитѣ и добромисленнитѣ граждани за управянето на тѣзи бѣркотии ще сполучат найсѣтѣ да повърнат първиѣт похвален ред на работитѣ.

*) Бунар-Хисар е Старото Грѣцко *Е Пиѣ* Коего съставя днес особена каза на Едирненскиѣт Санджак градѣт има около 3,000 жители комай наравно Турци и Българи; Грѣк нѣка ни един. Казаата ся състои от 25-30 села, между които има двѣ, три от сибсено население Грѣци и Българи каквото сж *Яна*, *Юскюп* (Сѣпо) *Инджес-Кюю* а в-сичкиѣт други населението е чисто Българско. По главни села на Казаата сж *Дере-кюю*, *Кара-дере*, *Куру-дере* *Наспала*, *Едиге* и други.

**) *Дере-Кюю* има около двѣстѣ къщи само Българи, намѣрва ся на едно прѣкрасно и весело мѣстоположение, слави ся не само със хубост-та на жителитѣ си но и със доброто съгласие което ся имали сѣкога помежду си тукашнитѣ селени. Свещеницитѣ на това село ся отличават между другитѣ по тая околност както по учението си тѣй и го честното си и съобразното със званието им поведение. Чорбажиитѣ може да кажем че заслужват въплѣно името Отци народни по своитѣ безкористни грижи за доброто на едно-седитѣ си. Попървитѣ и най-влиятелнитѣ хора на това село происхождат от една копрившенска фамилия.

От това село е бил прочутиѣт нѣкога си Купен Пехливан когото са заведи със каласка в-Цариград та са е борил и е надвил славиѣт в-това врѣме Арап Пехливан, и послѣ е там умрѣл от Чумата.

Нашето въззвание е към всички благомислящи гърждани и жители на този град, да се съвместят и да не стават слъпо орудие на хора своекористни и които за ината си не го имат нищо срамно да прѣдават народът си и да влѣзват в-сношения с-неприятелитѣ народни за да си извадят *акта* от своитѣ еднородци. И тѣзи които се стараят за общественното добро, да се не отчайват от прѣчитѣ които срѣщат от таквиз едни безсовѣстни хора. Когато тѣ полагат толкози старания за злото, колко повече старания трѣба да полагат тѣзи които се борят за правдата и за общественното добро?

С-надежда че ще се съвместят и виновниците на тѣзи безредни и безпѣтни работи, ний за сега пак прѣмълчаваме имената им. И да не бъдм принудени да ги изобличаваме публично и да зачерним на вѣки имената им с-тѣхнитѣ постидни и противу народни дѣла.

Скърбно наистина и крайно съкрушително за сѣки един чувствителен Българин ако рече да мѣтне око въобще така върху състоянието на нашитѣ общини по България, Тракия и Македония. От малкото пътуване, което ний направихме по нашето отечество, от писмата които тука сварихме и които днес получаваме нищо утѣшително не можем да извадим. На сѣкадѣ разстройства, на сѣкадѣ злочи и инати, кавги и крамоли; Българитѣ помежду си да си извадят един други очитѣ. На сѣкадѣ хладнокръвие и прѣзрѣние към народнитѣ работи и немарение към общественитѣ дѣла.

Като закачим от *Пловдив*, този прѣв по благоустройството на общината си град, ще кажем чи и там един от ревнителитѣ испрво членове на Българската община, за своекористнието си и за ината си прѣфърлиси от към Гърцитѣ и е днес прѣв враг на Българската община на която се мѣчи сѣкак да противудѣйствува.

В-Т.-Назарджик также общината е раздѣлена на два противни лагера и училищата им не свѣтят, не мрачат.

В-София, Охрид и Търново нѣма нѣщо което да дава добри надѣжди.

В-Желѣзник видѣхми по-горѣ.

Казанлък не можем каза че е по-добрѣ от него.

В-Габрово не споразумѣне между даскали и чорбаджии и училищата са били недѣла затворени.

В-Тръвна кавги между попове и чорбаджии и черкви затворени намѣрихми.

В-Сивлиево по евтениитѣ даскали избират.

В-Ловеч глухо и пусто.

В-Плевен кавги и тараци за владика.

В-Враца почти сѣщото; училищата спят.

В-Видин страх и трепет от владика.

В-Шумен под владението на един олимпийскый Юпитер училищата рачешки отиват.

В-Силистра слѣпота и нѣмота.

В-Тулча не слади не блажи.

В-Варна нищо напрѣд не спори.

В-Цариград сѣки трѣгнал на кокили върви. И Гайдата остана сама напрѣд всички да свири и жално мило да пѣе.

Кадѣ сте братя Българи,

Коя вай вода поднеда,

Кадѣ ва носи, завлича,

Тѣй ли на нази прилича!

ЕДНА ПРИКАСЧИЦА.

Около 1805-та година един благороден и богат Мюсюманин отиваше на Кябе на поклонение, в-пътѣт на едно мѣсто жегата на слънцето го принуди да сѣдне малко да си почине; и тѣй слугитѣ му кордисаха чадърѣт му, в-който щом влѣзе ефендито, и ето двама феллахи нечисти и безочляви влѣзват и тѣ и подир *селам алеким* сѣдат до него, като си испрѣсват в-сѣщото врѣме и чибук и кафе. Ефендито заповѣда на слугитѣ си и им донесоха; а тѣ като испушиха тютюнѣт и испиха кафето със сичкото филанско лакомство, пѣхнаха и сребърнитѣ зарфове в-пазва. *Дестур* му казват сирѣч *сбогом* или *с-дозволениято ви* и стават да си отиват; *Кимин кѣоленисинис* (кои слуги сте?) ги попита ефендито. *Абдуланжи* му казват, сирѣч Божии, и си отиват. Но щом излѣзоха тѣ, и ето други двамина, чисто и спретно облечени минуваха по край чадърѣт, с-една благообразна и благородна походка. На ефендито му ареса тѣхното докарване, и ги повика да се отбият малко при неге; и тѣ се отбиха и влѣзоха под чадърѣт; поклониха му се със едно благоговѣние и не сѣднаха додѣто ги не покани ефендито два три пѣтя, и то пак с-едно благородно докарване; дадох им кафе но и него с-една *срамелливост* зеа и пиха, и най подир станаха и се примолчиха на ефендито да им даде воля да си отидат вече и да го не отеготяват с-присутствието си: Твърдѣ добрѣ, синко, им казва той, но кажѣте ми, моля ви се, кои слуги сте ви; ний ефендим, отговарят тѣ, сми слуги на слѣгата ви Мурат бея. тогаз ефендито, дигна очи към небето и казува: Е, Боже мой! като не знаеш да си избираш добри слуги, защо не туриш Мурат бея да ти ги избира?

НѢКОЛКО ВЪПРОСИ КОИТО СЯ ОТНОСЯТ ДО ЖЕНИТѢ.

Защо женитѣ, които въобще обичат да прѣсѣдват и да заповѣдват, или барим да подчиняват другитѣ на своитѣ прищевки, комай сякога се намѣрват самитѣ подчинени на власт-та, или на капризѣт, на пѣр-

вата модистка която сполѣтят?

Защо сѣка една жена, в-прѣмѣнитѣ си, ся ползува само от тѣзи правдина да избира само *ренгѣт* или *болята* на платѣт който мисли че ѝ прилича, а за кроежѣт и за носянието гледа се като на другитѣ да бѣде?

Защо сичкитѣ жени, ся считат задължени да ся прѣмѣнуват в-едно и същото врѣме и се еднакво по един кроеж и образ?

Защо един кроеж който иде добръ на тѣзи които нѣмат добра снага, или на тѣзи които имат голѣми крака, като е от модата, вардят добръ по него да ся прѣмѣнуват и тѣзи които имат добра снага и спретни крачка?

Според модоманията на женската пасмина стига само нѣкои кривокръсти и кривокраки жени да подкупят една модистка, която има добра слава в-модниѣт свѣтъ, за да измисли един такъв кроеж, който да покрива тѣзи тѣхни недостат и, и, под прикритие на модата, този кроеж тоз час ще влѣзе во все общо употребление.

Защо женитѣ, които в-нѣкои случаи биват тѣй рѣшителни и *от важни*, нѣмат до толкоз смѣлост, да ся отрѣкѣт от модитѣ, които не само че им не приличат и не ги разхубавяват, но даже йоще ги загрозяват?

НАРОДНИ ПѢСНИ.

(Продължение от брой 13-й.)

— Аз ви ся моля идѣте
Идѣте та попитайте,
Не щѣт ли друга слугиня. —
Че отидоха да питат
Кира им толкоз продума:
Знае ли хурка, махалка,
Знае ли на стан да тѣче?
— знам и да предѣ, да тѣка,
Сѣкакви кърпи кѣсани
И възглавници дигани. —
Зеха я, заведоха я,
Зеха я, в-стан я туриха
“Затѣка Радка и запѣ:
Ти тѣко платно свилено,
Ти платно не до тѣкано,
Когат’ та платно навивах
За мене свати додоха,
Когат’ та платно привръзвах
Додоха та ма годиха,
Когат’ та платно затаках
Тогазъ ма пакъ отведоха.”
Кира и горѣ сѣдѣше,
Сѣдѣше та я слушаше
И слѣзе че я попита
— Слугиньо черна робиньо,
От дѣ си и от кадѣ си,
И Как го казват баща ти
Още как зовѣт майка ти? —
— Баща си ази не знаа
Майка си кажи не помня,
А от кадѣ съмъ забравих.

Сал това зная и помня:
Ази бѣх Радка галена
Галена далек ладена
Сѣс твърдѣ много прикия...

ШЕРЕНИ НОВИНИ.

— Тѣз зима до днес йоще не видѣхми да минат прѣз Цариград нѣкои нашенци за *Хаджисилѣк*; да ли е че нашитѣ хора според търговията сѣ много слаби тѣз година или сѣ ся вече свѣстили дѣ трѣба да харчат паритѣ си; не можем да проумѣйми. Един само, единчѣк Българин замина тѣзи дни за Божи-гроб и то от прѣселенцитѣ в-Бесарабия. Два пътя, казваше той, ходил, и сега третѣ път отива на поклонение.

Ний станахми любопитни да го попитаме от кои страни е и той ни каза че е от Ямболскитѣ села.

Ами ходи ли да видиш бащиното си огнище?

Ходих, каза, и 40 дена стоях та ся бавих по нагости на роднинитѣ си.

Ами имат ли на ваше село черкова и училище?

Нѣматѣ.

Ами ти оставили нѣщо помощ, и да поканиш съ-отечественици-тѣ си да дадат и тѣ че да си напръвят една черква или училище?

— Йок.

Ний оставихми нашиѣт трихаджийка и ся отстрашихми да оплакуваме заблуджението на нашитѣ Българи. Не ни е думата че не трѣба да ся ходи на поклонение на свѣтитѣ мѣста; но таквоз едо диво поклонство, каквото правят нѣкои от нашитѣ съотечественици, струва ни ся че и на Бога не е прѣятно.

— При разбогатяването на Зографскитѣ мѣнастир; ний ся надѣяхми че като Българска обител, тя без друго ще направи нѣкои пожертвования за изучаванието на нѣкои от нашитѣ млади духовничета, но както можихми да слѣдѣдами той от ден на ден изнамѣрва други мѣста дѣто да харчи паритѣ си, а неговитѣ постриженници даже сѣ принуждени да търсят от друго мѣсто помощ за да слѣдват образованието си. Каква полза от Зограф ако би прѣвзел и освоил и сичка Света Гора.

Прѣображенскитѣ мѣнастир в-Търновско, комай сѣка година нови одаи прави и прѣправя, и дюкени и воденици купува, а Търновскитѣ училища лой берѣт от мѣнастирското затлѣствяване.

— Четемѣ в-*Турция* че нашитѣ съотечественици во Виенна събрали до 80 хил. фиорини капитал за поддържане на тѣзи от Българскитѣ младежи, които сѣ на учение по тѣзи страни. Ний ся радуваме от сърце за тѣзи новина, но хората ни казват “Гьорсен да инанма.”

Цариград в-Печатницѣтѣ на А. Минасова
у Вѣзир-Хан.

Редакторѣ и издателѣ: П. Р. Славейковѣ.
Притежателѣ: Ив. С. Дочковѣ.